

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ ἀχνάρι.
Ἰχθυος ποδῶν βοός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδοπάτημα.

βοιδζα ἡ, ἀμάρι. βοιδέα Πόντ. βοιδέ Δ. Κρήτ. βοιδζα Θήρ. Κύθν. Λήμν. Τήν. βοιτσεά Κάρι. Κύθηρ. Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ζα. τύπ. βοιτσεά ἐκ τοῦ βοιδζα τοῦ ζ ἀναπτυχθέντος διὰ τὴν συνίτησιν τοῦ βοιδζα καὶ ἀναβιβασθέντος ἔπειτα τὸν τόνου διὰ τὴν σημασίαν. Πβ. βοιδζα.

1) Δέρμα βοός Δ. Κρήτ. Λήμν. 2) Ὁσμὴ βοός Θήρ. Κάρι. Κύθηρ. Κύθν. Πόντ. Τήν.: Βοιδεάν ἢ βοιδεας μὲν Πόντ. Συνών. βοιδίλα, βοιδουλεζα, βοιυζα.

βοιδέλλα ἡ, ἀμάρι. βοιδέλλα Κρήτ. (Κία. Σέλιν.) Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλα.

Μετων. ἄνθρωπος βλάξ, μωρός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδακας 2.

βοιδέλλι τό, ἀμάρι. βοιδέλλ' Κυδων. Λέσβ. Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βόζει διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὸς βοῦς. Συνών. βοιδάκι 1, βοιδόπουλλο.

βοιδελλίνα ἡ, ἀμάρι. βοιδελ-λίνα Κύπρ. Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδελλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνα.

Θήλεια βοῦς, δάμαλις, ἐν ἐπιδ., ἦν ἰδ. ἐν λ. βόιδελλος.

βόιδελλος ὁ, ἀμάρι. βούδελ-λος Κύπρ. Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βοιδέλλι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ος.

Μέγας βοῦς: Ἐπιδ. Ἐβαλέ με ἡ μάν-να μου γὰ βλέπω βούδελ-λους τῶν βοιδελ-λίνες.

βοιδήσιος ἐπίθ. κοιν. βοιυδήσιος Κρήτ. βοιυδήσιους βόρ. ἰδιώμ. βοιυδήσιος Σκυρ. κ. ἀ. βοιυδήσιος πολλαχ. βοιυδήσιος Πελοπ. (Μάν.) βοιυδήσιους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἐκ τοῦ βοός προερχόμενος, βόειος: Βοιυδήσιο ἀσκι-κρέας-τομάρι κττ. κοιν. Συνών. βόεικος, βοιδινός.

βόιδι τό, κοιν. καὶ Καπ. (Φάρας. Φερτ.) βόιδ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Καπ. (Σίλατ. Τελμ.) βόιδ' Καπ. βόιχ' Καπ. (Ἀξ.) βόιτ' (Καπ.) βόιδι Εὐβ. (Ὁρ.)—Λεξ. Δεὲκ Μπριγκ. βοιυγιδ' Λέσβ. βόιδι Λυκ. (Λιβύσσ.) βόιδι σύνθηθ. βόι Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Κάλυμν. Καπ. Κεφαλλ. Κῶς βόιδ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Καπ. βόιδ' Θράκ. (Διδυμότ.) Καπ. βόιδι Πελοπ. (Καλάβρυτ. Σουδεν.) βόιδι Καπ. (Ἀραβάν.) βόιδ' Καπ. (Ἀραβάν.) ὅι Κάρι. γόιδ' Θράκ. γόι Ρόδ. βούιδι Κάρι. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σαράχ.) βούιδι πολλαχ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) βούιδ' Ἰμβρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) βούιδι Κύθηρ. βούιδ' Θράκ. (Αἰν.) Μύκ. Τένεδ. Τήν. βούιδ' Πόντ. (Ὁφ.) βούιδι Ἀπουλ. βίδι Ἀπουλ. βούιν Κύπρ. Χίος βούι Κάλυμν. Κάρι. Κρήτ. Κῶς Πόντ. (Σινώπ.) Χίος (Διδύμ.) ὀύιδι Κάρι. ὀύιδ' Τήν. βούγιδι Σίφν. γούιδι Χίος (Πυργ.) Πληθ. βόγιδι Πελοπ. (Κυνουρ.) βούγιδι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βοιδιον. Οἱ τύπ. βούιδι καὶ βόιδι ἐκ τῶν μεταγν. βούδιον καὶ βόδιον. Διὰ τὸ δευ-

τερον ἰδ. Ἡσυχ. λ. βώδιον. Ὁ πληθ. βούγιδι ἐκ τοῦ βούι, ὁ πληθ. τοῦ βούι.

1) Ὁ ἄρρην βοῦς κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Σίλατ. Τελμ. Φάρας. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Τρώει ἴσαμε ἓνα βόιδι (ἐπὶ πολυφάγου). Εἶναι σὰν βόιδι (ἐπὶ μεγαλοσώμου καὶ παχυσάρκου). Κοιμᾶται σὰν βόιδι (ἐπὶ τοῦ βαθέως κοιμωμένου) κοιν. || Φρ. Βόιδι τῆς κυρᾶς τῆς Παναγίας ἢ βόιδι τῆς Ἀνατολῆς (ἐπὶ ἡλιθίου) Πελοπ. Σπάζω τὸ βόιδι (τὸ θέτω ὑπὸ ζυγόν) Κύθν. Τοὺς ἔχει βόιδι καὶ ἄλλοι (τοὺς διατάσσει κατὰ βούλησιν) Θράκ. (Καλλίπ.) || Παροιμ. φρ. Ἄλλοι ὁ ζευγᾶς καὶ ἄλλοι τὰ βόιδια του (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀκαταστάτου) πολλαχ.

Ὁσ' ὁ νοῦς μου 'ς τὸ ζευγάρι, ! τόσο προκοπὴ 'ς τὰ βόιδια (ἐπὶ τοῦ ἀδιαφόρου καὶ ὀκνηροῦ) Μέγαρ. || Ἀσμ.

Ὁ Κώστας ἐπαινεύτηκε πῶς Χάρω δὲ φοβᾶται, γιὰτ' ἔχει στήθος σὰ βογιού, καρδιά σὰν τὸ λεοντάρι Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Ἡ λ. ἀπαντᾶται καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Βόιδι Ζάκ. Σέριφ. Βόιδι Σῦρ. Βούιδι Μήλ.

β) Μετων. ἄνθρωπος βλακώδης, μωρός κοιν.: Εἶν' ἓνα βόιδι καὶ μισὸ (βλακίστατος). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βόιδακας 2. 2) Εἶδος θαλασσίου κοιλίου Λήμν. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. βοιδιού γλῶσσα, τὸ φυτὸν βοιδόγλωσσα, ὁ ἰδ., Μεγίστ.

βοιδζα ἡ, ἀμάρι. βοιυζα Μύκ. Τήν. βοιδζα Μεγίστ. Ρόδ. Σῦρ. βοιυζα Ἀμοργ. Θήρ. Κύθν. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μήλ. Μύκ. Νάξ. Νίσυρ. Πάρ. Ρόδ. Σύμ. Σῦρ. Τήλ. Τήν. Φολέγ. Χίος κ. ἀ.—Λεξ. Πρω. βοιδε Ἰκαρ. βοιυζα Σίφν. β'ζα Πάρ. (Λεῦκ.) βοιυζα Κάλυμν.—Λεξ. Πρω. βοιυζα Α.Κρήτ. βοιυζα Α.Κρήτ. Κάρι. ὀυτσα Κάρι. βοιυσεά Κάρι. Κύθηρ. βοιυσε Δ. Κρήτ. ὀυτσεά Κάρι.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ζα. Διὰ τὸν τύπ. βοιυσεα πβ. βοιδζα.

1) Ἡ κόπρος τοῦ βοός ἐνθ' ἀν. Συνών. *βοιυδοβοιυδζα, βοιυδοβοιυνζα, βοιυδοκοπρζα, βοιυδόκοπρο, βοιυδοχέσει, βοιυνζα. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βοιδεζ καὶ ὡς τοπων. Χίος (Βολισ.) 11) Μεταφ. ἀνοησία. Σκυρ.: Ὁ δεινα ἔκαμε βοιδζα.

βοιδζας ὁ, Δαρδαν. (Ὁφρύν.) βοιυδιᾶς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ζας.

1) Γεωργὸς Δαρδαν. (Ὁφρύν.) 2) Μεταφ. ἄνθρωπος ζφώδης Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ.

βοιδζάτικο τό, Πελοπ. (Οἶν.) βοιυδιᾶτ'κον Εὐβ. (Ἀκρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τῆς καταλ. -ζάτικο, δι' ἦν ἰδ. -ζάτικος.

1) Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ βοιυκόλου ἐνθ' ἀν. 2) Τὸ ποσὸν τοῦ μισθώματος τῶν λιβαδίων διὰ τὴν βοσκὴν βοῶν Εὐβ. (Ἀκρ.), Στερελλ. (Αἰτωλ.) 3) Ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν φόρος ἐνθ' ἀν.

βοιδικός ἐπίθ. ἀμάρι. βοιδικὸ τό, Πελοπ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Οὐδ. οὐσ., βοῦς Πελοπ. (Οἶν.) Συνών. βόιδι 1.

βοιδίλα ἡ, Αἰγιν. Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

